

Шпанска љубовна ИЗМАМА

Елена Армас

*За сийте оние кои бркаат сонштиа:
никогаш не оикажувајте се од нив.
Не се предаваме, ме слушнавте?*

ПОГЛАВЈЕ ЕДЕН

„Јас ќе ти бидам партнер за на свадбата.“

До ушите ми допреа овие зборови, кои никогаш, дури ниту во најлудите сништа – а, верувајте, имам и тоа како бујна фантазија – не сум помислила дека ќе ги слушнам изговорени со оној длабок, богат тон.

Со мижуркање се загледав надолу во кафето пред себе во обид да видам да не пловат на површината траги од некои штетни материји. Ако имаше такво нешто, барем ќе ми појаснеше што се случува. Ама немаше.

Ништо. Само остатоци од американото што го пиев.

„Еве, јас ќе дојдам, ако веќе толку ти треба некој за таму“, повторно допре до мене оној длабок глас.

Ги раширив очите и ја кренав главата. Зинав да кажам нешто, но нагло ја затворив устата.

„Роузи...“ Гласот ми стивна, преминав на шепот. „Навистина ли е тука оној? Го гледаш ли? Или некој ми турил нешто во кафево без да забележам?“

Роузи (мојата најдобра другарка и колешка во „ИнТек“, компанија за инженерски консалтинг со седиште во Њујорк, каде што се запознавме и работевме заедно) полесно кимна со главата. Темните кадрици ѝ потскокнаа, а израз на неверување ѝ ги искриви инаку меките црти на лицето. Ми се обрати со тивок глас. „Така е, еве го, тука е.“ Брзо ми сирна преку рамо. „Е, здраво, добро утро!“ ведро рече некому, па ми се загледа в лице. „Точно зад тебе.“

Така подзината, еден долг момент се царев во другарка ми. Стоевме на најдалечниот крај од ходникот на единаесеттиот кат од седиштето на „ИнТек“ Канцелариите ни беа релативно блиску една до друга и пред малку, веднаш откако влегов во деловната зграда која се наоѓаше во срцето на Менхетен и блиску до Централ парк, отидов право кај неа.

Планот ми беше да ја киднапирам Роузи од нејзината канцеларија и да си седнеме на тапацираните дрвени столони кои служеа како еден вид чекалница за клиентите, а обично не беа зафатени олку рано наутро. Но не стасавме дотаму. Некако, уште пред да седнеме, ја фрлив бомбата меѓу нас. До толку ми требаше Роузи веднаш да посвети внимание на мојата мака. И тогаш... оној се појави од нигде-никаде.

„Да повторам ли по третпат?“ Од неговото прашање ме облеа уште еден бран неверување и крвта ми се заледи во жилите.

Не би повторил. Не бидејќи не можеше, туку бидејќи она што го велеше немаше никаква логика. Немаше во нашиот свет. Во светот во кој ние...

„Добро, нека ти биде“, воздивна тој. „Можеш да ме земеш.“ Подзамолчи, повторно облевајќи ме со онаа ледена претпазливост низ телото. „На свадбата на сестра ти.“

’Рбетот ми се исправи како пушка.

Рамената ми се вкочанија.

Од тоа мое ненадејно движење почувствував дури како ми се затега сатенската блуза пикната во светлокафеавите широки панталони.

Можам да го земам.

На свадбата на сестра ми.

Како мој... партнер?

Трепнав, а неговите зборови ми одекнуваа во глава.

И тогаш, нешто како да се откачи во мене. Од бесмисленоста на што и да беше ова – мислам, каква несолена шега да се обидуваше да изведе човеков во кого знаев дека не треба да имам доверба – кикот како грофтање ми се кре на во грлото, стаса до усните, па ми избега брзо и гласно од устата.

Некој намуртено промрмори зад мене. „Што е толку смешно?“ Го стивна гласот и со поледен тон ми се обрати: „Смртно сериозен сум.“

Си ја каснав усната за да не прснам во смеа повторно. Не поверував во тоа што го слушав. Ниту на момент. „Шансата човеков да мисли сериозно“, ѝ се обратив на Роузи, „е

еднаква на шансата Крис Еванс да ми излезе пред нос и да ми изрази вечна љубов.“ Изведов цела претстава, се свртев надесно, па налево. „Такво нешто не се случи, ете. Туку, Роузи, ми збореше нешто за... г. Френкел, така беше?“

Не постоеше никаков „господин Френкел“.

„Лина“, ми возврати Роузи со онаа нејзина лажна, широка насмевка за која знаев дека ја носи кога не сака да биде неучтива. „Господинот изгледа мисли сериозно.“ Го одмери човекот кој стоеше зад мене. „Мхм, да, изгледа дека е сериозен.“

„Како да не, нема шанси.“ Одмавнав со главата, а и натаму одбивав да се свртам и да признам дека постои можност другарка ми да има право.

Таква можност не постоеше. Немаше шанси Арон Блекфорд, инаку мој колега и дамнешен извор на моите маки, да се обидел да понуди такво нешто. Немаше. Шанси.

Зад себе слушнав како некој нестрпливо воздивнува. „Веќе почнавме да се повторуваме, Каталина.“ Долга пауза. А потоа, уште еднаш шумно се издиша низ усните, овој пат многу подолго. Но јас и натаму не се вртев. Упорна бев. „Нема да исчезнам ако ме игнорираш, тоа го знаеш, нели?“

Го знаев. „Тоа не значи дека нема и натаму да се трудам“, промрморив за себе.

Роузи ме ничкоса со поглед, а потоа повторно ми сирна преку рамо со истата онаа заблеста насмевка на лицето. „Извини за ова, Арон, не те игнорираме, само...“ Насмевката ѝ се напна. „... нешто расправавме.“

„Ама притоа и го игнорираме. Не мора да му ги штедиш чувствата, такво нешто нема тој.“

„Фала ти, Роузи“, ѝ рече Арон на другарка ми, при што од гласот му се изгуби дел од вообичаеното студенило. Не дека човеков беше љубезен кон некого. Арон не се занимаваше со љубезности. Според мене, не беше способен ниту за пријателски гест. Но секогаш беше помалку... мрачен кога комуницираше со Роузи, кон која се однесуваше како што никогаш не се однесувал кон мене. „Што мислиш, ќе можеш ли да ѝ кажеш на Каталина да се сврти? Би ценел ако можам да ѝ зборувам в лице, а не во тилот.“ Студенилото во

гласот му се спушти до температура под нулата. „Односно, се разбира, освен ако ова не е уште една од нејзините шеги што не ги разбираам ниту ми се смешни.“

Врелина брзо ми го обли телото, па лицето.

„Секако“, пресретливо рече Роузи. „Мислам дека... мислам дека ќе можам.“ Мојата пријателка го тргна погледот од зад моето рамо и ми се загледа в лице со кренати веѓи. „Значи вака, Лина... ова... Арон би сакал да се свртиш, под услов ова да не е некоја од твоите шеги што...“

„Фала ти, Роузи, сфатив“, зачкрипив со забите.

Чувствував како образите ми горат, но одбивав да се свртам со лицето кон него. Тоа ќе значеше дека му дозволувам да победи во играта што ја играше, која и да беше таа. Освен тоа, човеков тукушто ме нарече несмешна. Тој, мене. „Те молам, ако би можела да му кажеш на Арон дека човек не може да се смее на шеги, а уште помалку да ги сфати ако нема никаква смисла за хумор. Мислам, би било супер ако можеш, фала ти однапред.“

Роузи се почеша странично по главата и жално се загледа во мене. Не терај ме на ова, како да ме молеше со поглед.

Ќ се ококорив, ја отфрлив нејзината молба, истовремено со поглед ја преколнував да ја игра играва.

Роузи длабоко се издиша, па повторно ми се загледа преку рамото. „Арон“, рече, а притоа насмевката ѝ се рашири уште толку. „Лина мисли дека...“

„Ја слушнав, Роузи, фала ти.“

Веќе толку го имав научено – и него и играва – што во гласот ја забележав незначителната промена дека веќе преминал на тонот што го користеше само во комуникација со мене. А тој тон беше сув и студен, но сега и со дополнителна нијанса на презир и дистанцираност. Тонот набргу ќе премине во тешка намуртеност. Дури и не морав да се свртам и да го погледнам, веќе знаев. Тонот секогаш му беше таков кога го применуваше на мене и на ова... нештото меѓу нас.

„Прилично сум сигурен дека моиве зборови без проблем допираат и до Каталина таму долу, но да те замолам

да ѝ кажеш дека имам работа и не можам повеќе да се занимавам со ова, фала ти однапред.“

Таму долу?

Ти си несвојствено високиош!

Јас бев просечно висока. Просечно како за Шпанка, тоа сигурно, но сепак, просечно. Инаку, висока сум метар и шеесет сантиметри – всушност, метар и речиси шеесет и еден, фала на прашање.

Роузи повторно ме погледна со зелените очи. „Значи вака, Арон има работа, и би ценел ако...“

„Ако веќе...“ Се прекинав среде реченица кога си го слушнав тонот на гласот, висок и писклив. Го прочистив грлото и почнав одново. „Ако веќе е толку зафатен, те молам кажи му слободно нека ме поштеди. Може да си се врати в канцеларија и да продолжи со неговите, кои и да се, работохоличарски активности кои, за некое чудо, на момент ги прекинал за да си го пикне носот каде што не му е местото.“

Гледав како другарка ми зинува, но човекот зад мене прозборе пред таа да изусти макар и буква. „Значи, слушна што реков. Ја слушна мојата понуда. Добро.“ Пауза. Во која опцув во себе. „И кој е твојот одговор?“

Преку лицето на Роузи повторно се разлеа шокираност. Продолжив втренчено да ја гледам, јасно можев да си замислам како темнокафеавите очи ми се зацрвенуваат од лутината која растеше во мене.

Мојош одговор? Што сака да ѝосѝиѝне овој, бе? Да не му е ова некој нов, досеѝлив начин да ми иѝра мајѝај со умош? Со мојош разум?

„Немам поим за што зборува човекот, ништо не слушнав“, излажав гласно. „Можеш и тоа да му го кажеш.“

Роузи стави една кадрица зад уво, брзо го погледна Арон, па повторно се загледа во мене. „Мислам дека зборува за моментот кога ти понуди да ти биде партнер на свадбата на сестра ти“, ми објасни меко. „Знаеш, веднаш откако ти ми раскажа дека работите се смениле и дека сега мора да најдеш некого – кого било, така ми рече – кој ќе оди во Шпанија со тебе на онаа свадба бидејќи инаку ќе умираш со бавна и болна смрт, и потоа...“

„Мислам дека разбрав“, брзо ја прекинав: чувствував како лицето повторно ми гори зашто сфатив дека Арон претходно го слушнал сето она што таа го кажа. „Фала ти, Роузи, доволно ми сумираш.“ Зашто инаку, богоми на самото место ќе почнев да умирам со бавна и болна смрт.

„Мислам дека го употреби зборот *очајна*“, дофрли Арон.

Ушите ми се запалија, веројатно жежеа со околу пет нијанси радиоактивна црвена боја. „Е не“, се издишав. „Не го кажав тој збор.“

„Мислам дека... баш тој збор го кажа, мила“, потврди мојата најдобра другарка – море не, отсега натаму, мојата поранешна најдобра другарка.

Ја погледнав низ стиснати очи и немо ѝ реков: *Шїо шїи е ма, ѝредавичке една?*

Но и двајцата имаа право.

„Добро, де, и така да сум кажала, не значи дека сум до *шолку* очајна.“

„Така би рекол некој кој е навистина беспомошен, ама нека ти е, ако така ноќе полесно ќе спиеш, Каталина.“

По не знам кој пат тоа утро опцув во себе и накратко замижав. „Не е твоја работа ова, Блекфорд, но не сум беспомошна, во ред? И, супер си спијам ноќе. Всушност, не: никогаш не сум спиела поубаво одошто сега.“

Што е уште една лага додадена во купот што веќе го трупав околу себе, нели?

Спротивно од она што сега го одреков, јас бев *навистина беспомошно* очајна да најдам некој кој би дошол со мене на онаа свадба како мој партнер, но тоа не значеше дека ќе...

„А-ха, сигурно.“

Иронично, од сите зборови што Арон Блекфорд тоа утро ми ги изговори во тилот, баш овие ме натераа да го баталам преправањето дека не ме засега.

Тоа *а-ха, сигурно*, звучеше толку самобендисано, пренесуваше досада и презир и беше толку својствено за Арон.

А-ха, сигурно.

Крвта ми зовре.

Изреагирав толку импулсивно, како автоматска реакција на тие два збора – кои немаше ништо да ми значат да ми ги кажеше некој друг – што дури и не сфатив дека телото ми се врти додека веќе не беше предоцна.

Човекот беше нереално висок и благодарение на тоа, кога се свртев ме пречека еден широк граден кош и преку него пеглана, класична бела кошула, од која ми дојде да ја зграпчам ткаенината и да ја стуткам со голи раце бидејќи, кој се перчи низ животот толку елегантен и беспрекорен цело време, да му се сневиди?

Арон Блекфорд, ете кој.

Полека го кревав погледот кон потсвитканите му рамена и силниот му врат, па стасав до правата линија од неговата вилица. Усните му беа стиснати во рамна црта, токму како што и мислев дека ќе бидат. Следно, очите ми отпатуваа уште погоре и се сретнаа со неговите, сини – нијанса која ме потсети на океанските длабочини, онаму каде што сè е студено и смртоносно – и ги видов заковани за мене.

Крена една веѓа.

„А-ха, сигурно?“ саснав.

„Да.“ Само еднаш кимна со главата, на која му растеше коса црна како барут, но не го одвојуваше погледот од мене. „Не сакам повеќе да си го арчам времето и да се расправам за нешто за кое си премногу тврдоглава да го признаеш, така што, да: а-ха, сигурно.“

Е, па, синоокиов, што ме спобудалуваше, а кој инаку веројатно повеќе време минува пеглајќи си ги кошулите одошто во комуникација со други луѓе, нема да ме исфрли од колосек олку рано наутро.

Се напрегнав да си го задржам телото под контрола, вдишав еднаш, долго и длабоко, пикнав зад уво прамен костенлива коса. „Ако веќе толку си го арчиш времето, навистина не знам што уште правиш овде. Те молам, не задржувај се подолго заради мене или заради Роузи.“

Од устата на Госпоѓицата Предавничка излезе некој неодреден звук.

„И немам намера да се задржувам“, призна Арон со беизразен тон. „Туку, уште не ми одговори на прашањето.“

„Тоа не беше прашање“, реков, јазикот ми се закисели од зборовите. „Што и да кажа, не беше прашање. Туку, тоа не е важно бидејќи не ми требаш, фала многу.“

„А-ха, сигурно“, повтори тој и уште толку ме изнервира. „Иако, мислам дека ти требам.“

„Погрешно мислиш.“

Онаа негова веѓа се крена уште толку. „Знаеш, мене ми звучеше како навистина да ти требам.“

„Тогаш сигурно имаш сериозен проблем со слухот бидејќи, еве ќе повторам: не ми требаш, Арон Блекфорд.“ Подголтнав, со сила макар малку да си ја навлажнам устата. „Ако сакаш и напишено ќе ти приложам. А, ако нешто помогне, и мејл ќе ти пуштам.“

Како да размислуваше за ова една секунда, со незаинтересиран израз на лицето. Но знаев дека нема толку лесно да се откаже. Го докажа тоа штом повторно ја отвори устата. „Нели рече дека свадбата е за месец дена и дека немаш партнер?“

Ги стиснав усните во права црта. „Можеби. Не можам сега баш најточно да се сетам.“

Точно дека така реков: од збор до збор.

„Зарем Роузи не ти предложи да седнеш во некое ќоше и да се обидеш да не привлекуваш внимание на себе, и така никој нема да забележи дека си дојдена сама без партнер?“

Другарка ми со главата ми се втурна во видно поле. „Да, така предложив. Исто така, ѝ предложив да облече нешто во темна боја, а не оној фантастичен црвен фустан што...“

„Роузи“, ја прекинав. „Не ми помагаш баш, да ти кажам.“

Арон не го тргаше погледот од мене додека си го враќаше филмот. „Нели потоа ти ја потсети Роуз дека си старосватица и дека затоа сите таму, сосе мајките им – те цитирам – секако ќе те забележат?“

„Така рече“, потврди Госпоѓицата Предавничка. Нагло ја свртев главата кон неа. „Што?“ слегна таа со рамената, и така си ја потпиша смртната казна. „Па, така рече, душо.“

Ми требаа нови другарки. ПОД ИТНО.

„Така беше“, потврди Арон, со што повторно ми ги привлече погледот и вниманието. „Освен тоа, нели рече дека твоето поранешно момче е кум и дека, од самата помисла што ќе стоиш блиску до него *сама, бедна, ѝајѝиична без ѝарѝнер* – пак те цитирам – ти доаѓа да излезеш од кожа?“

Точно. Тоа го реков. Но не мислев дека Арон ме слуша, зашто инаку никогаш немаше да го признам тоа гласно.

Но очигледно, стоел до нас. Сега знаеше. Ме слушнал како отворено признавам нешто и сега ми го фрла тоа в лице. И, колку и да си велев дека не ми е гајле – дека не треба да ми е гајле – сеедно, ме запече во срцето и ме наведе да се чувствувам уште толку сама, бедна и патетична без партнер.

Голтнав кнедла и го тргнав погледот, па го задржав некаде блиску до неговото Адамово јаболко. Не сакав да видам што му пишува на лицето. Потсмев. Сожалување. Не ми беше гајле. Барем ќе се поштедев од сознанието дека уште некој мисли така за мене.

Нему, пак, грлото му функционираше. Тоа го знам бидејќи единствено во тој дел од него си дозволив да се загледам.

„Навистина си очајна.“

Се издишав, воздухот силно ми излезе низ уста. Едно кимање со главата – само толку му дадов. А, дури и не сфатив зошто така сторив. Не бев таква. Обично се борев и возвраќав, сè додека прва не нанесев повреда. Бидејќи, така правевме. Не си ги штедевме чувствата. Не беше ново ова.

„Па тогаш, земи ме мене, Каталина, јас ќе ти бидам партнер на свадбата.“

Многу полека го кренав погледот, ме облеа некоја чудна мешавина од претпазливост и непријатност. Доволно лошо беше што бил сведок на сето ова, но некако да се обиде да го искористи тоа во своја полза? Да ме совлада?

Освен ако не го правеше тоа. Освен ако немаше некакво објаснување, немаше причина за тоа што го правеше сега. За тоа што се понуди да ми биде партнер. Замислено му се загледав в лице и размислував за сите овие можности и негови можни мотиви, но не стасав до никакво разумно објаснување. Не најдов можен одговор кој ќе ми помогнеш да сфатам зошто или што се обидува да постигне.

Ја наоѓав само вистината. Реалноста. Ние двајца не бевме пријатели. Едвај се поднесувавме Арон Блекфорд и јас. Пркосно се однесувавме еден кон друг, едниот му укажуваше на другиот на неговите грешки, секој го критикуваше другиот дека работи, размислува и живее поинаку. Ги презиравме нашите разлики. Во некој момент од минатото, ќе фрлаш стрелки пикадо врз постер од неговото лице. Бев прилично сигурна дека и тој ќе го стореше истото бидејќи не бев единствената што се возеше по Булеварот на омразата. А булеварот беше двоначен. И не само тоа: всушност, Арон беше поводот, тој ја предизвика оваа наша кавга. Не го почнав јас ова разидување меѓу нас. Тогаш зошто? Зошто сега се преправаше дека ми нуди помош и зошто јас да му угодам така што макар и накратко ќе размислев за тоа?

„Може сум очајна да најдам партнер, но не сум до џолку очајна“, повторив. „Како што веќе реков.“

Воздивна, уморно. Нестрпливо. Полудувачки. „Ќе те оставам да размислиш. Знаеш дека друг избор немаш.“

„Немам за што да размислувам“, замавнав со раката низ воздухот меѓу нас. Потоа, му упатив моја верзија на извештачената, заблеста широка насмевка на Роузи. „Попрво ќе прифатам да одам со шимпанзо во смокинг одошто со тебе.“

Ги крена веѓите, во очите речиси и не му се забележуваше дека му е забавно ова. „Ама ајде и двајцата знаеме дека не би прифатила такво нешто. Иако постојат шимпанза кои успешно би се снашле, сепак до тебе ќе стои твојот бивши. И твоето семејство. Рече дека мораш да оставиш силен впечаток, а со мене ќе го постигнеш токму тоа.“ Ја навали главата на страна. „Јас сум ти најдобрата опција.“

Презриво фрков и плеснав со дланките. Ќе ме умре синоокиов. „Блекфорд, вака сега: ти не си ми ништо најдобро

и имам уште многу други опции“, му возвратив и слегнав со едното рамо. „Ќе најдам некого на Тиндер, па што. Може и оглас ќе пуштам во Њујорк тајмс. Можам јас да најдам некого, без гајле.“

„За само неколку недели? Малку веројатно.“

„Роузи има другари, ќе земам некој од нив.“

Тоа цело време и ми беше планот. Поради тоа ја нападнав Роузи толку рано. Сега сфатив: почетничка грешка од моја страна. Требаше да почекам да излеземе по работа и да ја однесам на некое безбедно место за разговор, без Арон во близина. Но по вчерашниот телефонски разговор со тата... па, работите се сменија. Дефинитивно се смени и мојата ситуација. Ми требаше некој и не можеше појасно да биде дека ќе ми заврши работа кој било. Мислам, се разбира, кој било, само Арон не. Роузи се родила и пораснала во овој град. Сигурно познаваше некого како за мене.

„Така, Роузи? Сигурно ти е слободен некој од другарите.“

Другарка ми повторно крена глава. „Марти, можеби? Многу сака свадби.“

Брзо ја погледнав. „Зарем не беше Марти оној кој се опил на свадбата на братучетка ти, го украде микрофонот од бендот и ја пеел My heart will go on додека брат ти не се качил на бината за да го свлечка од таму?“

„Да, тој беше“, се сепна Роузи.

„А-ха, е па, не.“ Не смеев такво нешто да ѝ однесам на сестра ми на свадба. Има да му го искорне срцето од гради и да го послужи за десерт. „А, Рајан?“

„Среќно свршен.“

Ми избега воздишка. „Не ме изненадува, Рајан е да го грабнеш и да бегаш.“

„Знам, затоа многупати се обидов да ве спојам, ама ти...“

Гласно го прочистив грлото и ја прекинав. „Моментално не дискутираме зошто сум сингл.“ Брзо погледнав кон Арон. Со стиснати очи, не го тргаше погледот од мене. „А, ова... Тери?“

„Се пресели во Чикаго.“

„Да ти се плукнам!“ Одмавнав со главата и за момент замижав. Ова беше залудно. „Ништо тогаш, ќе најмам актер, ќе му платам да глуми дека ми е момче и партнер на свадбата.“

„Тоа веројатно е скапо“, суво рече Арон. „А, и актерите не туку безделничат, не чекаат луѓе без партнер да ги ангажираат за да парадираат со нив како со партнери за на свадба.“

Изнервирано се зацарив во него. „Ќе ангажирам професионална придружба, ескорт.“

Ги стисна усните цврсто, речиси херметички, како што правеше кога ќе беше многу иритиран. „На свадбата на сестра ти попрво би однела машка проститутка одошто мене?“

„Блекфорд, реков придружба, *por Dios*, аман“, промрморив и само следев како веѓите му се збираат во оној презрив и намуртен поглед. „Не сум во потрага по таков вид услуга, само ми треба придружник. Тие мажи само тоа и го прават, те придружуваат на разни настани.“

„Каталина, не го прават тоа што велиш ти“, ми рече со длабок и леден тон, буквално наметнувајќи ми го неговото леденостудено осудување.

„Не си гледал ниедна романтична комедија ти?“ Гледав како оној презрив и намуртен поглед му станува уште попрезрив и понамуртен. „Дури ниту *Партнер за на свадба*?“

Не добив одговор, само уште толку арктичко царење.

„Ти гледаш ли воопшто некакви филмови или само... си работиш?“

Постоеше можност човеков дури и да нема телевизор. Изразот на лицето не му се промени.

Госїоде, немам време за ова. За неѓо.

„Знаеш што? Небитно. Не ми е гајле.“ Нагло кренав раце, па плеснав со дланките. „Фала ти за... ова. Што и да беше. Одличен придонес. Но не ми требаш.“

„Мислам дека ти требам.“

Трепнав кон него. „Мислам дека ми одиш на нерви.“

„Каталина“, почна тој, а од начинот на кој ми го изговори името, само уште толку се изнервирав. „Се залажуваш ако мислиш дека ќе успееш да најдеш некого за толку кратко време.“

Овој Арон Блекфорд повторно не згреши.

Веројатно малку се залажував. А, тој дури и не знаеше за лагата. За *мојата* лага. Не дека некогаш ќе дознаеше. Но тоа не ги менуваше фактите. Ми требаше некој, кој било, само не тој, не Арон, да одлети за Шпанија со мене на свадбата на Изабел бидејќи (а) ѝ бев родена сестра и старосватица на невестата; (б) моето поранешно момче, Даниел, му беше роден брат и венчален кум на младоженецот. А дознав и дека од вчера е среќно свршен, нешто кое моите го криеле од мене; (в) ако не се сметаат малубројните и прилично неуспешни состаноци на кои излегов досега, околу шест години бев сама. Тоа значи, уште откако заминав од Шпанија и се преселив во САД, а тоа се случи откако ми експлодираше в лице мојата една единствена врска. А за тоа знаеја сите гости на свадбата бидејќи во семејства како моето немаше тајни, а уште помалку ги имаше во гратчињата како она од кое потекнував – и, сите гости ќе ме сожалуваа поради тоа; и (г) тука беше мојата лага.

Онаа лага.

Лагата што ѝ ја сервирав на мајка ми, а со тоа и на сите од кланот Мартин, бидејќи приватност и граници не постојеа кога стануваше збор за вакви работи. Море, што зборувам? Досега мојата лага веројатно се нашла на страницата „Важни друштвени настани“ во локалниот весник, нешто во стилот:

Каталина Марџин конечно не е синџл. Нејзиношо семејство со радосџ објавува дека џаа ќе џо донесе на свадбаџа нејзиношо американско момче. Сиџе се џоканеџи да дојдаџи и да џосведочаџ на најволшебниоџ насџан на деценијаџа.

Бидејќи, токму тоа и го сторив. Штом веста за свршувачката на Даниел излезе од устата на мајка ми и преку телефонската слушалка стаса до моите уши, реков дека и јас ќе дојдам со некого. И тоа, не само „некого“: реков,

излажав, невестинито објавив, дека ќе го донесам со мене *моейџо момче*.

Кој технички не постоеше.

Сè уште.

Добро де, добро: Арон имаше право. Можеби малку премногу оптимистична беше помислата дека за толку кусо време ќе најдам партнер за таму. Веројатно беше чукнато што си мислев дека ќе најдам некој што ќе се преправа дека ми е измисленото момче. Но да се соочам со фактот дека Арон ми е единствениот избор и да му ја прифатам понудата? Е тоа веќе беше лудо со тапија.

„Гледам дека нештата конечно ти стануваат појасни.“ Ароновите зборови ме вратија во сегашноста, се сепнав и видов дека гледа право во мене со сините очи. „Ќе те оставам самата да се помириш со неминовното, само извести ме кога тоа ќе се случи.“

Ги собрав усните, а кога почувствував како образите повторно ми горат – бидејќи, колку ли сигурно изгледам кутричка кога Арон Блекфорд, кому никогаш ни малку не сум му се допаѓала, се сожалил на мене доволно за да ми се понуди како партнер на свадбата? – ги прекрстив рацете преку гради и го тргнав погледот од оние две ледени, немилосрдни светла.

„А, да, уште нешто, Каталина.“

„Да?“ реков слабичко. *Уф, љајџејично!*

„Обиди се да не доцниш на работниот состанок во десет, повеќе не е симпатично.“

Нагло го кренав погледот кон него, лутината ми остана заглавена в грло.

Глујак.

Токму во тој миг, се заколнав дека еден ден ќе најдам доволно висока скала, ќе се качам на неа и ќе го акнам со нешто многу тврдо во неговото лице од кое збеснував.

Една година и осум месеци. Толку долго го трпев. Бровев, чекав.

Потоа се сврти со едно кимнување и си замина, а јас гледав по него. Значи, слободна сум додека не бидам повторно повикана.

„Добро, ова беше...“ Гласот на Роузи замре, не ја доврши реченицата.

„Лудо? Навредувачки? Откачено?“ понудив алтернативи додека ги кревав дланките до лице.

„Неочекувано“, возврати таа. „И интересно.“

Ја погледнав сиркајки си меѓу прстите: рабовите од усните ѝ се свиваа нагоре.

„Твоето другарство отсега е поништено, Розалин Греам.“

Роузи се закикоти. „Како да не, не мислиш така.“

Не мислев; Роузи никогаш нема да се ослободи од мене.

„И сега?“ Роузи ме фати под рака и заедно тргнавме по ходникот. „Што ќе правиш?“

Од устата ми избега треперлива воздишка, а со неа и сета моја енергија. „Па... немам претстава.“

Но едно нешто знаев со сигурност: нема да ја прифатам понудата од Арон Блекфорд. Не ми беше тој единствениот избор, а секако дека не беше ниту најдобриот. По ѓаволите, не ми беше *нишиџо*, а особено не партнер за свадбата на сестра ми.

ПОГЛАВЈЕ ДВА

Не доцнев на нашиот работен состанок.

Уште од оној ден, пред година и осум месеци, никогаш не доцнев.

А, зошто?

Причина: Арон Блекфорд.

Еднаш, само еден единствен пат сум доцнела во негово присуство, а тој сепак го повторуваше кога и да добиеш шанса.

Никогаш не кажа дека сум задоцнила оти сум Шпанка или жена, двата неосновани стереотипи кога некој постојано доцни.

Арон не се занимаваше со глупости. Укажуваше на факти; изнесуваше вистини кои можат да се проверат. Така беше истрениран, како и секој друг инженер во консултантската компанија во која работевме, а така правев и јас. Технички гледано, точно е дека тогаш задоцнив. Само тој еден пат пред толку месеци. Точно беше дека ги пропуштив првите петнаесет минути од една важна презентација. Исто така, точно беше дека Арон ја држеше презентацијата – во неговата прва недела на работа во „ИнТек“ – и точно беше дека при влегувањето во собата за состаноци не сакајќи турнав бокал со кафе од масичката.

И истурирав кафе врз купот папки што Арон ги подготвил за презентацијата.

Добро, и делумно врз неговите панталони.

Не беше баш најдобриот начин да се остави впечаток кај нов колега, ама голема работа: такви работи постојано се случуваа. Такви ситни, ненамерни, неочекувани несреќни случаи беа нешто вообичаено. Луѓето ги надминуваа и тераа натаму со животот.

Но не и Арон.

Наместо тоа, од тој ден натаму, не пропушташе шанса да ми пререче: „Потруди се да не задоцниш на нашиот работен состанок во десет, повеќе не е симпатично.“

Наместо тоа, буквално секогаш кога ќе влезеше во собата за состаноци и ќе ме најдеше како веќе седам таму, тажно подранета, само ќе погледнеше на рачниот часовник и изненадено ќе кренеше веѓи.

Наместо тоа, секогаш ги тргаше бокалите за кафе подалеку од мене и предупредувачки ќе ја навалеше главата кон мене.

Е, тоа го правеше Арон Блекфорд, наместо да го батали и да го заборава тој еден инцидент.

„Добро утро, Лина.“ До мене од вратата допре љубезниот глас на Ектор.

Уште и пред да го погледнам в лице знаев дека се насмевнува, како и секогаш. „Buenos días, Ектор“, му возвратив на нашиот заеднички мајчин јазик.

Човекот што го сметав за роден чичко откако ме прифати во своето најблиско семејство, ми стави рака на рамо и лесно ме стисна. „Добра си ми, мија¹?“

„Не можам да се пожалам.“ Му возвратив на насмевката.

„Ќе доаѓаш следниот пат кога ќе правиме скара? Следниот месец е, Лурдес цело време ми вели да сум те потсетел. Овој пат ќе зготви севиче², а ќе го јадеш само ти.“ Се насмеа.

Точно беше тоа; никој во семејството Диаз не беше преголем обожавател на мексиканското јадење со риба, што до тој ден никако не можев да го разберам.

„Стари, доста прашуваш глупави работи“, се закикотив и одмавнав со раката. „Се разбира дека ќе дојдам.“

Додека Ектор седнуваше на неговото вообичаено место десно од мене, во собата за состаноци наеднаш влегоа тројцата наши колеги мрморејќи добро утро.

1 Мија (шпански) – ќерко моја (Оваа и сите забелешки во книгата се од преведувачката.)

2 seviche: мексикански специјалитет

Го тргнав погледот од опуштената насмевка на Ектор и ги заследив мажите кои се местеа да седнат околу масата едни спроти други.

Спроти мене седна Арон, со кренати веѓи и со поглед кој брзо го сретна мојот. Гледав како аглите од усните му се свиваат надолу кога извади еден стол да седне.

Превртив со очите и се загледав во Џералд, чија ќелава глава светкаше под флуоресцентните тавански светла додека си го сместуваше во столот полничкото тело. Последен, но не и најмалку важен, нели, беше Кабир, од неодамна унапреден на позиција што ја имаше секој во просторијата – раководител на тим во Одделот за решенија во компанијата. Позиција која во себе ги опфаќаше речиси сите дисциплини освен градежното инженерство.

„Добро утро на сите“, почна Кабир, со ентузијазам што го има единствено некој кој минал еден месец на ова работно место. „Оваа недела, мене ми е редот да го водам состаноков според протокол, па би ве замолил да кажете ‘тука!’ кога ќе ве прозивам.“

Во собата се слушна изнервирано мрморење кое веќе ми беше познато. Брзо погледнав кон синоокиот маж кој седеше на масата спроти мене и го забележав намуртеното лице од кое дојде оној звук.

„Секако, Кабир“, реков насмевнато, иако во себе се согласував со мажот кој презриво пуфкаше. „Слободно, повели да нè прозиваш.“

Очите со боја на океан ме понижаа со леден поглед.

Му го возвратив џарењето и притоа слушав како Кабир гласно ни ги чита имињата. На прозивањето доби потврда од Ектор и од Џералд, непотребно ведро *џука!* од мене и уште едно мрморење од Господинот Намќор.

„Во ред, фала ви“, рече Кабир. „Следна точка на дневниот ред е: најнови информации за тековни проекти. Кој би сакал да почне?“

Го пречека тишина.

„ИнТек“ нудеше инженерски услуги за секој субјект кој немаше технички или човечки капацитети да проектира или